

Agustín Blanch

METGE I ESPECIALISTA EN CIRURGIA PLÀSTICA, ESTÈTICA I REPARADORA

» Una eminència en medicina i expert en la reconstrucció mamària

Doctor, docent universitari i director de l'institut de cirurgia que porta el seu nom. Avui (19 hores a l'edifici Crèdit Andorrà) ofereix una conferència en clau positiva.

“Patir càncer és com fer un ‘reset’ i començar de zero”

Què pensa de la teoria de l'actitud optimista com a element clau en la curació?

És imprescindible. Tinc pacients que veig que es curaran i altres que sé que no, simplement per com afronten la qüestió.

Què em diu?

No ho puc confirmar perquè no he fet un estudi exhaustiu i no tinc dades. Però moltes publicacions científiques assenyalen que amb una actitud optimista sobre una malaltia, els tractaments i els medicaments funcionen millor.

Cada cop es troba amb pacients més joves?

Sí. Fa poc vaig operar una noia de 24 anys a qui li vaig haver de treure els dos pits. Imagini's la sensació d'amputació que és per a una noia, perquè no cal oblidar la part eròtica i sensual que té el pit, és un atribut molt important en la dona. Però s'ha d'afrontar i hem de dir a les pacients: "Primer salvem la vida i després, gaudim-la".

Com s'afronta aquest sentiment de mutilació?

A través d'una reconstrucció. Moltes pacients a qui se'ls ha tret un pit no volen operar-se més perquè no volen sentir res relacionat amb la reconstrucció. Però crec que és molt important perquè se sentin millor. Jo reconstrueixo un pit i no aconsegueixo fer-lo com el que tenia la pacient, ni de bon tros, perquè no sóc Déu ni vull pretendre-ho.

I com ho encaixen?

El que faig, i sempre els ho dic, és un pit socialment acceptable: que puguin anar a la platja sense necessitat d'una pròtesi com es feia abans, dutxar-se en un gimnàs i no s'hagin d'amagar, portar un vestit amb un escot... Són coses reals.

Quan s'aconsella fer la reconstrucció?

Hi ha dues escoles. Una, la de la reconstrucció immediata: avui es troba el tumor, s'opera i es reconstrueix ja. L'altra és la mastectomia i s'espera un any. La segona opció és la que té més èxit, perquè la pacient s'ha vist amputada i ho valora tot molt més.

Han de fer força de psicòlegs també, oi?

Totalment. La medicina, si no hi ha una part de psicologia, no serveix de res. Atensem gent que pateix, té filies, fòbies, il·lusions, i cadascú viu les coses d'una manera. La medicina sense la vida, el contacte i l'empatia no existeix.

Ve a Andorra disposat a donar un missatge positiu del càncer?

Sí, a explicar que el càncer és vida, no ens hem de preocupar exageradament, molta gent se'n salva. El que passa és que només es coneixen els casos que han anat malament i no parlem dels que van bé.

Encara és una paraula tabú?

Sí. Per això el pacient ha d'estar ben informat, perquè la defensa és més fàcil. I és molt important que no s'amagui de la malaltia, no és un estigma. És un moment d'inflexió en la vida d'una persona. És com fer un *reset* i començar de zero, t'ho replantesges tot de nou. I és clau que l'entorn doni suport, però sense compadir-se, això de "pobra quina pena" s'ha acabat. S'ha de mirar endavant.